

Adevărul

Cotidian independent — J 02/nr. 1886/1991 • ISSN 1220 — 7489

ANUL V | Nr. 805 | MARTI, 2 FEBRUARIE, 1993 | 8 pag. — 20 lei

Comentarii

Depozit pentru deșeurile Europei

M-au răscolit adinec cuvintele rostite de domnul Paul Everac la postul național de televiziune, nu pentru că nu știam de acele realități, ci pentru că au fost spuse și dezvăluite tranșant, direct, în adevărul lor nud. În asemenea condiții, cu oamenii noștri politici, care se consideră împovărați de tradițiile istorico-naționale ale partidelor ce le reprezintă, cu intelectualii pervertiți la subprodusele Europei, cum ar putea poporul, națiunea să progreseze? Din nou să o luăm de la început, în aceeași demagogie, promițând un viitor fără speranțe celor mulți, celor ce la anumite intervale istorice ne cer socoteala. Din nou fac apel la documente pentru a vedea „demagogia democratică” scăpată și provocând derută. Eminescu scria că subordonarea țării intereselor occidentului și implantarea civilizației acestuia la noi „ucideau pînă și umbra de meserie și meșteșug în țară, reducându-se astfel totalitatea populației noastre, fie din orașe, fie din sate, la tristul rol de ilot — producător de grâu pentru străinătate, o totalitate în care ea însăși nu se hrănește cu grâu și cu mălai... cu alte cuvinte trebuie să rămînem iloți ca să avem onoarea de a fi preanmărați între slugile plecate ale tuturor puterilor”. Sînt curios cu ce etichete o să-l blagoslovească renegații și iubitorii de străini pe domnul Everac, știind că nu l-au scutit de insulte pentru cele spuse acum mai bine de 100 de ani nici pe cel mai mare poet pe care l-au dat românii — Eminescu. Din păcate, nu mai dăm, prin grija politicii trădătoare a guvernului Român, sprijinit de străinătatea ostilă, spu-

neam nu mai dăm nici grâu, nici mălai Europei, ci aducem aceste produse, dar înfestate, cum aducem tot ce aruncă străinii. Și, culmea, mulți politicieni consideră normal acest lucru.

Dar să revenim, după acest punct de plecare, la perioada, idealizată de țărăniști și liberali, mai cu seamă, dintre cele două războaie mondiale. Ca o paranteză, UDMR idealizează perioada de început a comunismului în România, cînd părinții lor ocupau, pe regiuni, toate posturile de conducere și aveau și Regiunea autonomă maghiară.

Deci, am văzut, într-un articol trecut starea gospodăriei țărănești care nu asigură existența familiei. Caracteristic era și faptul că în 1937 în totalul importurilor, produsele finite ocupau o pondere de 77,5 la sută, iar în 1938 se importa 95 la sută din utilajul industrial necesar. În ce privește nivelul de trai al populației, în vol. IV al „Enciclopediei României” publicată în 1940, la p.223-224 scrie: „Populația rurală și aceea de la periferia orașelor se află într-o stare materială extrem de precară. Mortalitatea este foarte ridicată. Boalele sociale au luat o întindere îngrijorătoare. Numărul mare de analfabeți nu mai este compatibil cu situația actuală a României. Din cele 3.078.820 locuințe rurale un milion sînt case de pămînt, iar 100.000 bordece, 600.000 nu au geamuri, 800.000 sînt acoperite cu trestie și paie, două milioane nu au podea”. În ce privește alimentația, în aceeași „Enciclopedie” ni se spune că în 1937 consumul de carne anual pe locuitor era de 3,4 kg, grâu 323 g, pe zi, zahăr 5,8 kg anual. Am văzut, din alte

materiale publicate, că în zona colinară și de munte situația era mult mai grea.

Deci, iată unde vor să ne aducă isieșii noștri politicieni, mai tineri și mai bătrîni. Este frumos să scrii despre o căsuță la țară cu pămînt, acoperită cu paie, dar nu să-ți și duci întreaga viață în ea. Dar, cum spunem, sînt persoane cu nostalgia întoarcerii la perioada interbelică și propagă revenirea la situația de atunci, glorificînd sistemul economic și politic ce domina pe vremea aceea. Este limpede că nu întoarcerea la tristul trecut a fost idealul Revoluției din decembrie 1989. Ideul acesta poate fi doar al celor ce au profitat pe atunci de situație sau se cred îndreptățiți să profite de o întoarcere într-un anume trecut.

Să revenim însă spre zilele noastre. În 1989, față de 1938, venitul național era de 16 ori mai mare, venitul național dat de industrie de 64 ori mai mare, iar cel creat în construcții de 42 de ori. După cum scrie N.N. Constantinescu, pe baza planificării centralizate, și încă excesiv, în anii 1949-1989, a fost practică o acumulare forțată (una din cele mai înalte rate din lume) și înfăptuită o industrializare accelerată, cu prețul unor sacrificii extraordinare din partea populației. Din punctul de vedere al structurii, a fost dezvoltată cu precădere industria grea, în defavoarea celei de bunuri de consum. În ceea ce privește încadrarea, în diviziunea mondială a muncii, dezvoltarea industriei nu a fost selectivă, în funcție de piață, de resurse și posibilitățile de a face față concurenței. Drept urmare, frep-

D. ZĂVOIANU

continuare în pagina 8

Sava Negrean — la Arad

Aflînd că avem un ziar bun, de mare tiraj, starul cîntecului popular românesc, Sava Negrean-Brudașcu, a dorit ca tot dinadinsul să susțină un spectacol la „Clubul presei” al Societății „Adevărul”. A fost o seară de vis! Pentru cei care n-au ascultat-o cu acest prilej, distinsa doamnă a cîntecului popular a transmis mesajul de suflet de mai jos:

Foto: M. CANCIU

Pentru cititorii „Adevărului”, de Arad, o rugăciune:
„Doamne, ocroteste-o pe Rowâni!”
ian. '93 Sava Negrean

NOU I NOU I NOU I

S.C. ACCENT PRO SERVICE S.R.L.
Strada Maiakovski Bl. 3 Sc. A Ap. 1
2900 ARAD ROMANIA

ACCENT PRO-SERVICE

STR. MAIAKOVSKI, Bl. 3, Sc. A, Ap. 1
ANUNȚĂ PRESTAREA URMĂTOARELOR SERVICII:

- efectuarea contabilității pe calculator pentru firme private
- efectuarea de prestări servicii de contabilitate pentru firme private și de stat
- listări fișe analitice
- listări balanțe

VINDE: componente pentru calculatoare compatibile I.B.M. la prețuri accesibile.

Telefon: 20786

In voia soartei Marii producători de legume

Pentru legumicultorii, noal ciclu de producție a și început (deocamdată, în sere și răsadnițe. Pentru consumatori, tot deocamdată, doar întrebări: vom avea legume în acest an? vor fi ele scumpe? va exista mult dorita concurență între producători, care să ofere cumpărătorilor calitate și preț rezonabil? Într-un cuvînt, mai cuprinzător, care este viitorul legumiculturii la noi?

În căutarea unui răspuns, am poposit la S.C. Agro-industria „Legumicola” Pecica. De ce aici? Fiindcă înainte de Revoluție era cea mai mare asociație legumicolă din cele patru (Pecica, Nădlac, Horia și Ineu) existente în județ. Deținea 3043 hectare! Suprafață, nu glumă, nu? Ce s-a întîmplat cu asociația, cum a evoluat ea? Ne spune dl. ing. LIVIU NADIȘ, directorul societății.

— După aplicarea Legii Fondului Funciar am rămas „doar” cu 1619 hectare, din care 380 ha sînt ale acționarilor. În loc de 21 ferme mai avem 11. Am restrîns suprafața cultivată cu legume la 500 ha...

— De la peste trei mii hectare, la 500? Nu va însemna asta o reducere responsabilă a producției

de legume?

— Ba da, dar cine are nevoie de o asemenea producție... masivă?

— Cine a avut și înainte!
— Cine avea nevoie atunci, nu mai are nevoie, se pare, azi. „Înainte” mii de tone de legume luau drumul, numai de aici, spre fabricile de conserve din Arad, Chișineu Criș, Gurahont... Surprinzător, în 1991-1992 n-a mai fost

asa. Fabricile n-au mai cerut legume. Noroc că am găsit piețe de desfacere în Zalău și Hațeg. Și pentru 1993 situația pare identică: avem comenzi de legume din Argeș, Sălaj, Timiș, Bihor... Nimic din Arad!

— Se aprovizionează Aradul din altă parte? Fiindcă există, totuși, trei fabrici mari de conserve în județ, există și Arlefructul...

— Pe lângă faptul că și-au redus producția, s-ar putea să albă și alte surse. Cu Arlefruct Arad am avut însă multe dificultăți (sper să nu ni se tragă de aici). Este vremea ca această societate comercială să privească în mod serios rolul său de angrosist — pentru ca pe piață să existe legume suficiente și pentru a asigura o stabilitate a producției.

— Deci, rămînînd la problemele dv., să înțelegem că

nu mai este rentabilă o legumicultură în sistem „mamut”?

— N-a fost și nici nu este. De aceea, am redus mult suprafața și am restrîns sortimentele de legume aflate în cultură, de la 40 la 10-12. Și, ca să fim competitivi, am rămas la culturile la care ne pricepem: ceapă, cartofi, mazăre, fasole, varză.

— Roșiile, ardei?
— Roșiile, ardeii, rădăcinoasele, nefiînd prea solicitate, rămîn în plan secund. Dacă acum, în ianuarie, nu avem oferte-contract, nu ne putem lansa în investiții inutile.

— Devine aspră viața legumicultorilor, dacă înțeleg bine!

— Este, deja. Noi trebuie să creștem neapărat disciplina tehnologică, pentru a sorti producțiile și a putea reduce prețurile. Reducerea prețurilor este salvarea noastră!

Or, asta nu se poate face decât cu productivitate mare la hectar. Să dau un exemplu: un calcul efectuat de noi ne arată că, în 1993, prețului de producție al unui kilogram de cartofi va fi de aproximativ 120 lei. Asta, la o producție de 20-25 tone pe hectar. Or, dacă nu urcăm producția la 30 tone pe hectar, s-ar putea să rămînem cu cartofii, în sensul că se vor aduce cartofi din import mai ieftini și, normal, lumea îi va cumpăra pe aceia.

— Dar aveți dv. certitudinea că veți produce 30 de tone cartofi la hectar?

— Certitudini-certitudini nu sînt în agricultură. Condițiile de timp sînt imprevizibile. Și tot imprevizibile sînt și alte aspecte sau elemente. De exemplu, pentru 1993 am sosit dat credit ca să cumpărăm sămînță de cartofi din Franța. Cînd am tratat problema, cartofii erau 150 lei

TRISTAN MIHUTA

continuare în pagina 4

